

Arrest

nr. 286 226 van 16 maart 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. BUYTAERT
Terhulpssteenweg 187
1170 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 6 maart 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 1 maart 2023.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 maart 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 maart 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL, loco advocaat C. BUYTAERT, en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 24 januari 2023 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt in het Transitcentrum Caricole gehoord door een medewerker van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) via videoconferentie op 13 februari 2023.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 1 maart 2023 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Pakistaanse nationaliteit te bezitten, een soenniet te zijn en afkomstig te zijn uit Lokri Mulla, district Gujrat in de provincie Punjab, Pakistan. U zou daar ook altijd blijven wonen, alvorens uw problemen begonnen en u uw dorp diende te verlaten. Sinds 2008 had u een relatie met M.F.. Jullie hadden elkaar leren kennen op school en waren in weerwil van haar familie in een amoureuze relatie verwickeld geraakt. Ergens in 2012 kwamen haar ouders te weten dat u een relatie had met hun dochter en werd zij verboden u nog langer te ontmoeten. Jullie konden elkaar in de jaren nadien slechts sporadisch ontmoeten, maar hielden wel steevast telefonisch contact. Ondertussen was u in 2017 sympathisant geworden van de politieke partij Pakistan Tehreeke-Insaf (PTI) en zou u hen regelmatig ondersteunen bij het organiseren van evenementen. U zou hierom in 2019 aangevallen worden door gemaskerde mannen die u bedreigden en eisten dat u de PTI moest verlaten. Omdat er toch niets aan zou worden gedaan, zou u echter geen klacht indienen. Op 18 maart 2022 besloot u samen met uw vriendin dat jullie moesten huwen omdat jullie elkaar anders niet meer zouden kunnen ontmoeten. U trok daarom op 19 maart richting rechtbank om er te trouwen, maar toen u even een kopie ging nemen werd uw aanstaande, die in de auto op u wachtte, om het leven gebracht. U herkende haar neef en broer als daders en besloot op een veilige afstand te blijven. U bleef er nog even rondhangen tot u bevestiging kreeg dat zij overleden was en trok daarna richting de viskwekerij van uw oom in Sargodha. U hoorde nadien dat de vader van uw vriendin een klacht had ingediend tegen de twee daders en dat zij waren opgepakt. Ondertussen was hun familie reeds naar uw familie gestapt met de mededeling dat zij niet alleen hun eigen dochter zouden vermoorden, maar ook u om het leven wensten te brengen. Niet veel later zou de vader echter vergiffenis schenken aan de twee daders en op 28 mei werden zij uiteindelijk zonder gevolg vrijgelaten. Nog dezelfde dag zou een viertal personen uw huis en broer hebben beschoten, waarop zij op hun beurt naar de politie trokken om klacht neer te leggen. Omdat de tegenpartij echter lid was van de Noon-league (PML-N) en uzelf een PTI-sympathisant bleek te zijn, weigerde de politie u verder te helpen. U stelde later zelfs vast dat zij de 'First Information Report' (FIR) niet langer in hun bezit hadden en zij in de plaats daarvan een 'preliminary report' hadden opgesteld. U leefde al die tijd ondergedoken, maar werd nog steeds telefonisch bedreigd. Op 23 januari 2023 zou u uiteindelijk het land kunnen ontvluchten en nam u met uw eigen paspoort het vliegtuig richting Qatar. U reisde vanuit Qatar richting België met behulp van een vals paspoort. Op 24 januari 2023 werd u in de luchthaven van Zaventem staande gehouden bij de grenscontrole en werd vastgesteld dat u niet in bezit was van enige geldige reistitel en/of visum. U diende nog later die dag een eerste verzoek om internationale bescherming in en werd overgebracht naar het Transitcentrum Caricole. U vreesde bij terugkeer naar Pakistan om het leven te worden gebracht omwille van bovenstaande redenen.

Ter staving van uw verzoek legde u volgende kopieën neer: uw lidkaart van de Gujrat Chamber of Commerce & Industry, een attest in verband met uw job, een bundel rekeninguittreksels, een preliminary report van de politie, een brief betreffende uw lidmaatschap van de Pakistan Tehreek-e-Insaf (PTI) en een medisch attest uit België. U stuurde nadien nog per mail een aantal foto's en video's door waarop u te zien bent tijdens één van de partijbijeenkomsten.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen identificeren.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 voor versnelde procedures en 57/6/4, eerste lid voor procedures aan de grens van de Vreemdelingenwet.

Het feit dat u waarschijnlijk, te kwader trouw, een identiteits- of reisdocument dat uw identiteit of nationaliteit had kunnen bewijzen, hebt vernietigd of u ervan hebt ontdaan, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Na nader onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stelt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen vast dat u noch de status van Vluchteling, noch de Subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend.

Ten eerste legde u zelf geen enkel begin van bewijs neer ter staving van uw identiteit. Tijdens het invullen van de vragenlijst van het CGVS (Vragenlijst CGVS, d.d. 27 januari 2023, p. 1), werd u nochtans nadrukkelijk gewezen op het belang van deze documenten. Zo is de identiteit van een verzoeker om internationale bescherming een essentieel element in de dit verzoek én kan van een verzoeker verwacht worden dat die er alles aan doet om zijn identiteit (, relaas en reisweg) zo goed mogelijk te staven. Ofschoon de luchthavenpolitie er in geslaagd was uw identiteit te achterhalen en uw identiteit an sich niet ter discussie hoeft te staan, is het opmerkelijk dat u **zelf** geen originele identiteitsstukken kunt voorleggen. Deze kunnen nochtans van belang zijn, bijvoorbeeld om een zicht te krijgen op eventuele verblijfplaatsen in het verleden, alsook het moment van vertrek uit Pakistan. Op de vraag waar uw identiteitsdocumenten, zoals uw identiteitskaart en paspoort, naartoe zouden zijn, verklaarde u bovendien nogal stereotiep dat deze door de smokkelaar werden afgenomen in Qatar. Daargelaten u het verlies van uw identiteitsstukken nooit hebt aangegeven bij de bevoegde instanties en dit aldus niets meer is dan een blote bewering, bleek u ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) nog te hebben verklaard dat u uw paspoort zelf had weggegooid in Doha. Dat u zichzelf dusdanig zou tegenspreken is dan ook niet ernstig en is tekenend voor uw gebrek aan oprechtheid (Notities van het persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 13 februari 2023, p. 3-4; Verklaring DVZ dd. 27 januari 2023, p. 10). Het ontbreken van een geldig, origineel identiteitsbewijs houdt initieel een negatieve indicatie in met betrekking tot uw geloofwaardigheid, daar u het CGVS geen duidelijk zicht geeft op wie u bent en waar u vandaan komt.

Ten tweede, en daarbij aansluitend, bleek ook uw reisweg weinig aannemelijk. Daargelaten u geen enkel document neerlegde ter staving van uw reisweg, zoals een boardingpass en/of paspoort, konden ook uw verklaringen weinig overtuigen. Zo verklaarde u ten aanzien van de luchthavenpolitie via Istanbul, Turkije richting België te zijn gereisd, maar werd al snel door hen achterhaald dat dit niet zou kloppen. Ten aanzien van het CGVS wijzigde u dan ook uw versie en beweerde u via Doha, Qatar naar België te zijn gevlogen. U voegde daar aan toe Pakistan met uw eigen paspoort te hebben verlaten en stelde in Qatar een vals paspoort te hebben gebruikt. Daargelaten u dit stuk evenmin neerlegde, bleek u hierover ook amper iets te kunnen vertellen. Zo verklaarde u eigenlijk niet te weten met welk paspoort u reisde en behalve dat het groen was kon u daar helemaal niets over kwijt. U had geen idee of er een visum in stond, hetgeen eigenlijk niet ernstig is. Gezien de frequente en doorgedreven identiteitscontroles op internationale luchthavens is het volstrekt ongeloofwaardig dat u zou reizen met een reistitel waarvan u amper kennis bleek te hebben. Dat u bovendien ook zou aangeven het paspoort te hebben weggegooid op weg naar het vliegtuig, doch u uw versie naadloos aanpaste nadat u werd gevraagd of u uw paspoort niet meer behoefde te tonen tijdens het instappen: “Ja, ik heb het in de wc van het vliegtuig gegooid”, is bijzonder opmerkelijk en andermaal tekenend voor uw gebrek aan oprechtheid (CGVS, p. 6-7). Het heeft er dan ook alle schijn van weg dat u wel degelijk met uw eigen paspoort zou hebben gereisd en u dit stuk liever niet kenbaar wenst te maken ten aanzien van de Belgische autoriteiten, daar de inhoud niet zou stroken met uw verklaringen.

Ten derde wordt de geloofwaardigheid van uw vrees compleet ondermijnd door uw vage, tegenstrijdige en weinig aannemelijke verklaringen doorheen uw relaas. Aan de oorsprong van uw problemen lag immers uw relatie met een zekere F. U verklaarde sinds 2008 een relatie te hebben gehad met haar, doch gevraagd naar de datum dat voor u de relatie officieel werd, bleek u dit niet bij benadering te kunnen aangeven. U dan gevraagd hoe u haar leerde kennen, antwoordde u in dezelfde klas te zitten, elkaar goed te kennen, verliefd te worden en te willen trouwen, een nogal summiere samenvatting. U dan ook logischerwijs gepolst hoe de liefde zou zijn ontsproten, antwoordde u dan weer enkel dat u samen zat om iets te drinken, maar geen fysieke relatie had, hetgeen andermaal weinig doorleefd over komt. U dan ook nogmaals gevraagd hoe de vonk is overgeslagen, herhaalde u weerom in dezelfde klas te hebben gezeten, te hebben verteld aan elkaar dat u haar goed vond, terwijl zij u aardig vond. U wisselde schooldocumenten uit en “zo is onze relatie ontstaan”. Het hoeft dan ook geen betoog dat een dergelijke weergave van het ontstaan van een relatie eigenlijk allesbehalve aannemelijk en weinig doorleefd over komt. U kon daar verder helemaal niets aan toevoegen (CGVS, p. 10). Dergelijke vage verklaringen over uw gevoelens wijzen op een flagrant gebrek aan ervaringen en overtuigen het CGVS geenszins van de authenticiteit ervan.

Wat er ook van zij, u dan gepolst naar de redenen waarom u als een blok voor haar viel, antwoordde u: “ze was heel lief. Ze wou alles doen wat ik haar vroeg”, hetgeen een nogal beknopte omschrijving is. U dan ook gevraagd om uw partner beter te omschrijven gaf u aan dat zij u begreep, zij wist wanneer u

droevig was en zij alles probeerde te doen om u gelukkig te maken, hetgeen dan weer bijzonder stereotiep leek. Andermaal gevraagd waarom u net van haar uw wederhelft wou maken, herhaalde u enkel dat u elkaar goed begreep, hetgeen gewoon niet overtuigt. Gevraagd om het uiterlijk van uw aanstaande te omschrijven ging u bovendien als volgt te werk: “Ze was heel normaal, simpel eenvoudig mens, zoals alle meisjes, niet zo groot, niet zo klein, niet dun en niet dik”. Dat u de liefde van uw leven, waarvoor u uw hele hebben en houden op het spel zou zetten (infra), dusdanig oppervlakkig zou omschrijven, is ronduit ongeloofwaardig. Ofschoon u meende foto’s samen te hebben en deze het CGVS ook te bezorgen, heeft het CGVS tot op heden geen enkel stuk mogen ontvangen. Dat u van een jarenlange relatie geen enkel stuk ter staving zou kunnen neerleggen is dan ook opvallend, doch dat u op de koop toe niet eens leek te weten wanneer zij geboren werd, is gewoon niet ernstig meer te noemen (CGVS, p. 11-12).

Hoe dan ook, u meende jarenlang in het geheim een relatie te hebben onderhouden, al zouden haar ouders op een dag wel de relatie hebben ontdekt. U kon dit moment niet beter plaatsen dan “2012” en gevraagd hoe zij dit zouden hebben ontdekt, bleek u dat niet zeker te weten: “misschien had iemand mij gehoord”. U zou sindsdien slechts sporadisch kunnen afspreken en bleek elkaar slechts één keer per maand of één keer per week te kunnen ontmoeten. U meende dat haar familie niet op de hoogte was dat de relatie werd verdergezet, al beweerde u plots wel in 2019 te worden aangevallen door hen. U dan ook gevraagd door wie u werd aangevallen, maakte u er vreemd genoeg een politiek verhaal van en bleek u plots niet meer te weten wie u had aangevallen: “die mensen waren gemaskerd (...), ik ben niet zeker dat het familie was”. Wat er ook van zij, u meende plotsklaps in 2022 besloten te hebben om te huwen, en gevraagd waarom stelde u enkel dat het moest aangezien u “elkaar niet meer zou kunnen zien”. Hoe de situatie dan gewijzigd was ten opzichte van de (ruim) tien jaar voordien is evenwel niet duidelijk. U verklaarde later dat zij zou worden uitgehuwelijkt, maar aan wie dat was en wanneer het huwelijk gepland stond, bleek u niet te weten. Nog minder duidelijk was echter dat uw partner destijds nog steeds thuis woonde en zij nog steeds een contactverbod had, doch u er wonderwel in slaagde om samen met haar te ontsnappen. U meende met haar richting rechtbank te zijn getrokken, maar gevraagd of u eigenlijk ooit de ‘officieuze’ weg had bewandeld en haar familie om haar hand had gevraagd, bleek dat vreemd genoeg niet het geval te zijn. Daargelaten u zelf aangaf dat een dergelijke gang van zaken eigenlijk eerder uitzonderlijk is en de gevolgen eerder kwalijk kunnen zijn, bleek u toch willens het plan verder te zetten. Dat u dan ook alsnog een dergelijk risico zou willen nemen, hetgeen in de Pakistaanse samenleving maar matig geapprecieerd wordt, is eigenlijk niet ernstig. Te meer u geen doordacht en/of waterdicht vluchtplan leek te hebben voor na het huwelijk: “de planning was dat ik zaken zou doen en zij zou thuisblijven”, kan aan uw verklaringen eigenlijk andermaal geen geloof worden gehecht (CGVS, p. 13-15).

In elk geval, uw vriendin zou later op uw huwelijksdag in de buurt van een bekend plein om het leven worden gebracht door haar neef en broer en gevraagd hoe u wist dat zij het waren, antwoordde u dat u hen zelf had gezien. U dan ook gevraagd of zij zich niet eens hadden vermomd om een dergelijke aanslag te plegen, had u hier ook geen verklaring voor. Ofschoon u bovendien het spijtige overlijden niet eens wist te staven, bleek u evenmin aannemelijk te kunnen maken hoe zij hoegenaamd wisten dat u zich net op die plek bevond: “ze wisten dat als we weggingen, ze gaan zeker naar de rechtbank”. U stelde na de schietpartij op een afstand alles gade te hebben geslagen en zou niet meer naar de auto zijn teruggekeerd. Vreemd genoeg verklaarde u ten aanzien van de DVZ net wél nog richting auto te zijn gestapt. Dat u zichzelf dusdanig zou tegenspreken is niet ernstig te noemen, doch dat u eigenlijk andermaal de liefde van uw leven zomaar aan haar lot zou overlaten en zich niet eens meer zou vergewissen van haar wedervaren, raakt kant noch wal. U meende verder dat naar aanleiding van de moord en de klacht van haar vader, de twee daders zouden worden opgepakt, maar waarom hij hen nadien alsnog zou vergeven, lijkt weinig logisch. Zo ook stelde u dat op dezelfde dag van hun vrijlating vier personen naar uw huis waren gekomen, maar wie de overige twee, naast haar broer en neef waren, bleek u niet te weten. U zou nadien nog regelmatig telefonisch worden bedreigd, maar aangezien u ondergedoken leefde, bleef u wel buiten schot. Vreemd genoeg stelde u wel dat de rest van uw familie eigenlijk met rust werd gelaten, hetgeen gezien de klacht die zij zelf hadden neergelegd opmerkelijk is. Te meer hun huis reeds werd beschoten en u eerder nog had laten optekenen dat ook uw familie telefonisch werd bedreigd, lijkt u zichzelf andermaal tegen te spreken (CGVS, p. 15-17).

Dit daargelaten legde u een ‘Preliminary Report’ neer ter staving van uw problemen, doch dient eerst en vooral te worden opgemerkt dat documenten slechts een ondersteunende functie hebben, namelijk het vermogen om een plausibel relaas kracht bij te zetten. Op zich kunnen zij nooit de geloofwaardigheid van in casu ongeloofwaardig relaas herstellen. Te meer uit toegevoegde informatie ook nog eens blijkt dat allerhande Pakistaanse documenten eenvoudig kunnen worden verkregen of worden nagemaakt en u op de koop toe slechts kopieën neerlegde die altijd onderhevig kunnen zijn geweest aan mogelijk knip- en plakwerk, is de bewijswaarde eerder minimaal. Dat in dit document ook staat te lezen dat u de klacht hebt

ingediend, terwijl u ten aanzien van de DVZ nog had laten vallen dat uw familie de klacht indiende, ondergraaft de authenticiteit zo mogelijk nog verder. U meende echter dat de politie dit bewust zo zou hebben gedaan, daar u aanleunde bij de PTI en de rivaliserende familie eerder regeringsgezind was (CGVS, p. 9; Vragenlijst CGVS, Vraag 3.5).

Ofschoon dit slechts een blote bewering is, werd u gepolst naar uw eigen politieke affiliatie, waarop u stelde in 2017 officieel lid te zijn geworden van de PTI. U er dan ook op gewezen dat u ten aanzien van de DVZ nog had verklaard eigenlijk (slechts) vrijwilliger te zijn, antwoordde u enkel dit niet 'zo' te hebben gezegd. Hoe dan ook, u wist geen lidkaart neer te leggen, al bracht u wel een brief mee van een 'Member of the National Assembly'. Dient echter ook hier te worden opgemerkt dat het slechts een kopie betreft en nog daargelaten de inhoud bijzonder gesolliciteerd lijkt, kan een dergelijk handgeschreven stuk eigenlijk door eender wie, eender waar worden opgesteld. U wist, behalve zijn titel, dan ook niets noemenswaardig te vertellen over de persoon die de tijd zou hebben genomen om uw brief op te stellen. Gevraagd waarom u lid zou worden van de PTI antwoordde u enkel (en nogal stereotiep) dat de PTI alles wil verbeteren en de overige partijen dieven zijn. Een schets die voor bijna elke politieke partij opgaat. U kon daar verder inhoudelijk amper iets over kwijt, en herhaalde meermaals dat de PTI corruptie wil bestrijden en de wet wilde handhaven. Hoe of waar de PTI specifiek voor zou staan, wist u dan ook amper uit de doeken te doen. Daargelaten een dergelijke beperkte kennis niet meteen wijst op een bijzonder groot politiek engagement, strookt dit al zeker niet met uw bewering actief mensen te moeten ronselen om naar dergelijke bijeenkomsten te gaan. Op de vraag wat u de mensen dan ook zou vertellen om hen te overtuigen antwoordde u andermaal (en weinig verrassend) dat iedereen corrupt was. U wist daar inhoudelijk niets nieuw aan toe te voegen, hetgeen uw geloofwaardigheid van uw politieke carrière aan het wankelen brengt (CGVS, p. 18-2; Vragenlijst CGVS).

Ten overvloede dient opgemerkt dat, mocht er evenwel nog enigszins geloof worden gehecht aan uw politieke exploten, quod non, u evenmin aannemelijk wist te maken ook hierdoor problemen te hebben gekend. Immers merkte u zelf op hier vroeger "helemaal geen problemen" door te hebben gehad. Dit alles zou na de regeringswissel en uw verboden relatie veranderd zijn, te meer uw vijanden banden hadden met de regeringspartijen. Dient hier echter te worden opgemerkt dat aan het relaas dat u in dit verband hebt uiteengezet werkelijk geen enkel geloof kon worden gehecht, waardoor het loutere verwijzen naar een mogelijk politiek engagement, zoals talrijke van uw Pakistaanse medeburgers aangaan, allerminst volstaat om enig risico dat u in concreto zou lopen aannemelijk te maken. U haalde verder slechts één incident aan omwille van uw politieke affiliatie, doch daargelaten u dit incident niet wist te staven, bleek u zichzelf evenzeer tegen te spreken over wie de daders waren of wat het motief zou kunnen zijn geweest (supra; CGVS, p. 20-21). Bovenstaande verklaringen zijn tekenend voor uw absolute gebrek aan oprechtheid, onderstrepen het frauduleuze karakter van uw verzoek en ondergraven uw geloofwaardigheid compleet.

U hebt dus niet aannemelijk gemaakt dat uw relaas en uw beweerde vrees gegrond zijn in overeenstemming met het Vluchtelingenverdrag. Dienvolgens kunt u zich evenmin steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u neerlegde ter staving van uw verzoek werden heden reeds allen grotendeels besproken en vermogen niet om bovenstaande appreciatie in positieve zin om te buigen. Aan de door u neergelegde foto's en video's kan geen enkele bewijswaarde worden toegekend, daar dergelijk privébeeldmateriaal altijd in scene kan worden gezet en geen garantie biedt van wat wordt afgebeeld. Het CGVS heeft geen zicht op waar en onder welke omstandigheden de foto's/video's werden gemaakt. Bovendien zou zulks hoogstens staven dat u net als honderdduizenden Pakistanen ooit een politieke bijeenkomst hebt bijgewoond, doch niets meer. Daargelaten de foto's op zich reeds bijzonder gesolliciteerd lijken, onderstreept de vaststelling dat u tweemaal dezelfde video zou neerleggen doch deze zelf zou antedateren, andermaal het frauduleuze karakter van uw verzoek. De documenten van uw job staven hoogstens uw professionele activiteiten, hetgeen heden niet ter discussie hoeft te staan. Het medisch verslag staft dan weer een vroegere breuk in de knie, doch schept geen klaarheid over de omstandigheden waarin u dit ongeluk hebt opgelopen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het

betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door Cedoca (zie EASO Country of Origin Information Report: Pakistan Security Situation van oktober 2021 beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_10_EASO_COI_Report_Pakistan_Security_situation.pdf of https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_pakistan_security_situation_20211027.pdf) blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan de voorbije jaren verbeterd is en deze trend zich in het voorbije jaar in het algemeen op enkele lokale uitzonderingen na heeft verdergezet. Zo is er in Pakistan sprake van een verdere daling in het aantal veiligheidsincidenten voor het jaar 2020. De cijfers van de eerste zeven maanden van 2021 wijzen op een toename van het aantal incidenten en burgerslachtoffers in vergelijking met dezelfde periode in 2020. Volgens experts wordt de periode 2020-2021 gekenmerkt door veranderde terreurtactieken, de hereniging van de Pakistaanse Taliban, en een toename in spanningen tussen soennieten en sjieten. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat de veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's tot op heden problematisch blijft, waarbij het aantal incidenten en slachtoffers gestaag toeneemt. Het noordwesten van Pakistan wordt terug geteisterd door opflakkerend geweld, voornamelijk gepleegd door militanten. Uit dezelfde informatie blijkt evenwel dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de tribale districten in Khyber-Pakhtunkwa (KP) (de voormalige FATA). Deze districten werden in mei 2018 aan Khyber-Pakhtunkwa toegevoegd en vormen sindsdien administratief deel van de provincie. In bepaalde van deze districten, meer specifiek Noord- en Zuid-Waziristan, is de veiligheidssituatie precair en zal aan verzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet worden toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Hoewel de situatie in de overige delen van KP en de provincies Punjab, Sindh, Balochistan en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan.

Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend kan zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

De provincie Punjab, gelegen in het oosten van Pakistan, wordt beschouwd als het politieke en economische centrum van Pakistan. De Tehrik-e Taliban Pakistan (TTP) zijn actief in de provincie. Voorts blijkt dat anti-India groepen zoals Jaish-e Muhammad (JeM) en militanten uit Balochistan aanwezig zijn in Punjab.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie de dichtst bevolkte regio van Pakistan is en ruw geschat 110 miljoen inwoners heeft, waarvan meer dan de helft in rurale gebieden leeft. Volgens ACLED werden er in 2020 33 veiligheidsincidenten gemeld. PIPS registreerde in dezelfde periode 7 aanvallen die door gewapende groeperingen uitgevoerd werden. PICSS registreerde voor deze periode 10 incidenten. Tijdens de eerste helft van 2021 vonden er volgens ACLED 82 gewelddadige incidenten plaats, terwijl PIPS melding maakt van 11 en PICSS van 26 veiligheidsincidenten. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Punjab in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal veiligheids-incidenten in verhouding met het aantal burgers. Hoewel er een lichte stijging was van het aantal veiligheidsincidenten en het aantal burgerslachtoffers in 2020 en 2021, bleef het totaal aantal slachtoffers in de gehele provincie beperkt.

Verder wordt melding gemaakt van veiligheidsoperaties van de CTD van Punjab gericht tegen militanten, waarbij diverse (vermoedelijke) leden van militante organisaties gearresteerd of gedood werden. In 2021 werden verschillende leden van militante organisaties met oorsprong in Afghanistan die verantwoordelijk waren voor een aantal aanslagen in 2020, gearresteerd door de CTD. Het gros van de in Punjab geregistreerde incidenten vond plaats in Lahore, de provinciale hoofdstad van Punjab en de tweede grootste stad van het land en in Rawalpindi. Er wordt geen melding gemaakt van een interne of externe ontheemding binnen of buiten de provincie Punjab.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Punjab in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Punjab een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Tot slot dient vermeld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie COI Focus: Pakistan – Behandeling van terugkeerders door hun nationale autoriteiten van 12 juni 2019, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/behandeling-van-terugkeerders-door-hun-nationale-autoriteiten>), bovendien niet blijkt dat verzoekers om internationale bescherming die verwijderd worden naar Pakistan een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat afgewezen verzoekers bij een terugkeer naar Pakistan gescreend en ondervraagd kunnen worden door de FIA om na te gaan of zij gezocht worden voor criminele feiten in Pakistan. Dit onderzoek omvat onder meer mogelijke inbreuken op de immigratiewetgeving. Indien blijkt dat de betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan het overtreden van de Pakistaanse immigratiewetgeving of gezocht wordt voor criminele feiten in Pakistan kan hij aangeklaagd worden. Uit het gegeven dat verzoekers bij een terugkeer naar Pakistan mogelijk strafrechtelijk vervolgd kunnen worden wegens het overtreden van de Pakistaanse immigratiewetgeving kan op zich evenwel geen reëel risico op ernstige schade worden afgeleid. Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende (straf)wetgeving aangaande mensenhandel of –smokkel of migratie te handhaven. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat overtredingen van de immigratiewetgeving, gaande van het illegaal uitreizen tot mensensmokkel, naargelang de ernst van de inbreuk bestraft kunnen worden met een boete en/ of een gevangenisstraf die kan oplopen tot vijf jaar, wat niet kan bestempeld worden als een disproportionele of onevenredig zware bestraffing. Voorts dient erop gewezen te worden dat verschillende onafhankelijke en betrouwbare (inter-)nationale (mensenrechten)organisaties, waaronder Amnesty International, Human Rights Watch en UNHCR in de afgelopen jaren geen melding hebben gemaakt van eventuele moeilijkheden die Pakistaanse staatsburgers (detentie, mishandeling, foltering) bij of na een gedwongen verwijdering naar hun land van herkomst ondervinden. De Britse asielinstanties bleken weliswaar een beperkt aantal klachten te hebben ontvangen van personen die beweerden slecht behandeld te zijn door de luchthavenautoriteiten, doch deze klachten betroffen hoofdzakelijk afpersing en hadden geen betrekking op mishandeling of het gebruik van fysiek geweld door de Pakistaanse autoriteiten. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de Dienst Vreemdelingenzaken, na melding van enkele sporadische incidenten op de luchthaven te Karachi en Lahore, voorzichtig te werk gaat bij het repatriëren van Pakistaanse staatsburgers naar hun land van herkomst en de nodige (preventieve) maatregelen neemt. De schaarse berichten omtrent incidenten bij gedwongen verwijderingen naar Pakistan zijn niet van dien aard om te stellen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat Pakistaanse staatsburgers die gedwongen verwijderd worden naar Pakistan een reëel risico lopen blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet verboden behandeling of bestraffing.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Verzoekschrift

Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikelen 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 57/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het verbod van willekeur.

Na het citeren van de geschonden geachte bepalingen en beginselen en een theoretisch betoog hieromtrent, zet verzoeker concreet uiteen:

"Verzoeker hekelt dat de geloofwaardigheid van het relaas in eerste instantie wordt afgerekend op punten die los staan van de mogelijke vervolging. Zo kan er verzoeker niet worden verweten dat hij niet van alle aspecten of minder belangrijk details op de hoogte is. Het CGVS miskent bovendien de bewijskracht van de talrijke documenten van verzoeker en baseert haar gehele falende motivering op details die niet determinerend zijn bij de beoordeling van de asielaanvraag.

Zelfs al is er geen absolute zekerheid dat verzoeker zou worden vervolgd - quod non -, op zijn minst blijkt uit de informatie die verzoeker aangeeft dat er een redelijke kans bestaat dat hij zal worden vervolgd en moet op zijn minst worden vastgesteld dat het asielrelaas gebeurd zou kunnen zijn.

Het CGVS had alle beschikbare middelen kunnen aanwenden om andere nodige bewijzen te verzamelen, uit de bestreden beslissing blijkt dat het CGVS die inspanning niet heeft geleverd ;

Voor zover er zou van kunnen worden uitgegaan - quod non - dat verzoeker geen afdoende bewijselementen kon voorleggen dient verzoeker zijn asielaanvraag als geloofwaardig te worden bevonden, aangezien :

- hij een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven ;*
- alle relevante elementen waarover hij beschikt zijn voorgelegd ;*
- de verklaringen van verzoeker zijn aannemelijk en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;*
- verzoeker heeft zijn asielaanvraag zo spoedig mogelijk ingediend (verzoeker deed dit onmiddellijk bij zijn aankomst in België);*

onder meer gelet op de hierboven staande objectieve informatie kan verzoeker in grote lijnen als geloofwaardig worden beschouwd.

Verzoeker hekelt het feit dat het CGVS verkeerdelijk beweert dat hij geen identiteitsdocumenten zou voorleggen. Hij geeft nochtans een passende uitleg waarom hij geen identiteitskaart of paspoort kan voorleggen en heeft wel degelijk meerdere alternatieve bewijzen voorgelegd die zijn identiteit bewijzen zoals bijvoorbeeld zijn kaarten die zijn commerciële activiteit aantonen.

Wat betreft verzoekers reisweg is dit geen determinerend element om uit te maken of verzoeker al dan niet een gegronde vrees heeft in zijn land van herkomst. Dat het CGVS dit naar voor duwt als reden tot afwijzing van het verzoek tot internationale bescherming kan dan ook niet worden aangenomen.

Verzoeker hekelt de omstandigheid dat zijn relaas inzake zijn geliefde niet doorleefd zou zijn. Hij legt alle elementen van zijn relaas nochtans voor en legt daartoe ook documenten neer. Het CGVS heeft het relaas van verzoeker beoordeeld met een Westerse bril en de Pakistaanse cultuur en behoudings-gezindheid inzake relaties niet in overweging genomen. Bovendien is het een vaststaand gegeven in Pakistan dat er aanzienlijk veel geweld heerst ten aanzien van (jonge) vrouwen."

Verzoeker citeert vervolgens landeninformatie van Human Rights Watch met betrekking tot geweld tegen vrouwen en meisjes.

Hij vervolgt: "Uit het voorgaande blijkt dat de vaststellingen door het CGVS niet van die aard zijn dat het CGVS de geloofwaardigheid van verzoeker in vraag kon stellen en overtuigt verzoeker dus wel degelijk zijn gegronde vrees voor vervolging. Hij toont bijgevolg aan dat hij een gegronde vrees heeft voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, en/of een risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 §2 a en b van de Vreemdelingenwet."

Verzoeker wijst erop dat ook de veiligheidssituatie in zijn provincie in overweging moet worden genomen. Hij citeert hierbij uit het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken over Pakistan en uit een rapport van EASO van 2017 met betrekking tot zijn herkomstprovincie Punjab.

Hij besluit: *“Uit het bovenstaande volgt dat verzoeker bij terugkeer naar Pakistan in tegenstelling tot wat de bestreden beslissing beweert in een toestand zal terechtkomen die een schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt.*

Bijgevolg is de bestreden beslissing niet van die aard dat de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus op motieven steunt waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen. De motivering van de bestreden beslissing is derhalve niet deugdzzaam.

Het CGVS hield met de hierboven aangehaalde elementen geen rekening en onderzocht deze niet, noch paste ze toe op verzoeker. De door het CGVS aangehaalde elementen kunnen deze situatie en analyse niet weerleggen.

Uit het voorgaande blijkt dat het CGVS dus tenminste onvoldoende onderzoek gevoerd heeft naar de concrete mogelijkheid voor verzoeker om zich te hervestigen in Pakistan en aldaar een menswaardig leven te leiden - quod non.”

Verzoeker voegt zijn bijlage 26, de vasthoudingsbeslissing en de bestreden beslissing toe aan zijn verzoekschrift.

3. Aanvullende nota

Verzoeker maakt ter terechtzitting overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over, waarbij hij volgende stukken voegt:

- kopieën van foto's op een gsm van zichzelf samen met zijn geliefde;
- kopie van een foto op een gsm van zijn geliefde alleen;
- kopie van een foto op een gsm van zijn 'National Identity Card';
- kopie van zijn lidkaart van de 'Gujrat Chamber of commerce & industry';
- kopie van een 'Membership certificate' van de 'Gujrat chamber of commerce and industry';
- kopie van een brief/verklaring vanwege S.F.U.H.S., *“Member National Assembly”*.

De Raad stelt vast dat verzoeker de laatste drie stukken reeds heeft voorgelegd in het kader van zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- "a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

4.3. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. Verzoeker verklaart dat hij sinds 2008 een verboden liefdesrelatie had met F.M., wat door haar ouders werd ontdekt in 2012. Toen zij besloten om op 19 maart 2022 te trouwen, zou F.M. om het leven zijn gebracht door haar neef en broer, terwijl zij wachtte in de auto op verzoeker die een kopie ging nemen. Verzoekers huis en zijn broer zouden op 28 mei 2022 zijn beschoten, waarna zijn familie naar de politie trok om klacht in te dienen. De politie zou hebben geweigerd tussen te komen, omdat de belagers behoorden tot de Noon-league (PML-N) en verzoeker zelf een sympathisant is van de politieke partij Pakistan Tehreek-e-Insaf (PTI). Verzoeker stelde vast dat de politie de 'First Information Report' (FIR) niet langer in het bezit zou hebben gehad en dat in de plaats daarvan een 'preliminary report' was opgesteld. Hij leefde al die tijd ondergedoken, maar werd nog steeds telefonisch bedreigd. Op 23 januari 2023 zou hij uiteindelijk Pakistan ontvluchten.

5.2. Verzoeker heeft in het kader van zijn beschermingsverzoek verschillende documenten voorgelegd (AD CGVS, stuk 5, map met documenten). Ook bij aanvullende nota legt hij verschillende documenten voor (cf. punt 3).

De Raad herinnert eraan dat hij de bewijswaarde van de voorgelegde stukken soeverein mag beoordelen (RvS 27 oktober 2022, nr. 15.076 (c)). Hij dient niet aan te tonen dat de voorgelegde stukken vals of niet authentiek zijn, maar het volstaat duidelijk aan te geven waarom deze stukken naar zijn oordeel geen of onvoldoende bewijswaarde bezitten.

Wat betreft de kopie van verzoekers lidkaart van de 'Gujrat Chamber of Commerce & Industry', een kopie van zijn 'Membership certificate' en een bundel rekeninguittreksels, stelt de Raad vast dat deze stukken enkel verzoekers professionele activiteiten staven, die heden niet ter discussie staan maar verder geen uitstaans hebben met zijn vluchtrelaas.

Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt gesteld en door verzoeker niet wordt betwist, staft het Belgische medisch verslag een vroegere breuk in verzoekers knie maar schept dit geen klaarheid over de omstandigheden waarin hij deze zou hebben opgelopen.

Het 'Preliminary Report' dat verzoeker neerlegt, betreft slechts een kopie die onderhevig kan zijn geweest aan mogelijk knip- en plakwerk en manipulatie. Verder kan in de objectieve landeninformatie in het administratief dossier worden gelezen *"dat corruptie aanwezig is in alle sectoren van de Pakistaanse maatschappij zoals justitie, politie, leger, overheidsdiensten en het onderwijs. De werking van de politieke instellingen, overheidsadministraties, de politie en het gerecht in Pakistan wordt door corruptie gekenmerkt. De neutraliteit en de werking van het openbare ambt en de publieke sector in Pakistan worden hierdoor aangetast. (...) Bovenstaande vaststellingen ondermijnen de bewijswaarde van de door de Pakistaanse overheidsdiensten afgeleverde attesten en documenten. De beschikbare informatie wijst uit dat tal van uitvoerders van openbare functies vatbaar zijn voor corruptie en documentenfraude begaan. Documentfraude is dan ook wijdverspreid in Pakistan. Vermits de neutraliteit van de betreffende functionaris in vraag gesteld kan worden, biedt de authenticiteit van een bepaald attest of document geen garantie voor de juistheid van de informatie die het bevat."* (AD CGVS, stuk 6, map met landeninformatie, COI Focus *"Pakistan: corruptie en documentenfraude"*, 29 september 2022).

Verzoeker brengt geen informatie aan die hierop een ander licht kan doen schijnen.

Gelet op wat voorafgaat kan aan dit Pakistaans 'preliminary report' maar zeer beperkte bewijswaarde worden gehecht. De bewijswaarde ervan wordt verder ondermijnd waar volgens verzoeker in dit document te lezen zou staan dat hij de klacht zelf heeft ingediend, terwijl hij ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken nog verklaarde dat zijn familie de klacht indiende. Volgens verzoeker zou de politie dit bewust zo hebben gedaan, omdat hij aanleunde bij de PTI en de rivaliserende familie eerder regeringsgezind was (AD CGVS, NPO, p. 9; Vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Verzoeker bevestigt hiermee in wezen de wijdverspreide corruptie en documentenfraude in Pakistan en de beperkte bewijswaarde van het 'preliminary report'.

De brief over verzoekers beweerde lidmaatschap bij de PTI is afkomstig van S.F.U.H.S., 'Member National Assembly'. Het betreft echter een kopie waarvan de inhoud bijzonder gesolliciteerd lijkt, zoals in de bestreden beslissing terecht wordt bemerkt en door verzoeker niet wordt betwist. De Raad beaamt dat dergelijk handgeschreven stuk door eender wie en eender waar kan worden opgesteld. De bewijs-waarde van deze brief is dan ook zeer relatief, te meer verzoeker, behalve diens titel, niets noemens-waardig weet te vertellen over de persoon die de tijd zou hebben genomen om deze brief op te stellen (NPO, p. 18-20).

De foto's en video's die verzoeker neerlegt en waarin hij te zien zou zijn tijdens één van de partijbijeenkomsten hebben eveneens slechts beperkte bewijswaarde. Het betreft immers privé-beeldmateriaal. De Raad merkt samen met de commissaris-generaal op dat aan privéfoto's omwille van mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie slechts een beperkte bewijs-waarde kan worden toegekend, daar het CGVS en de Raad geen zicht hebben op waar en onder welke omstandigheden de foto's/video's werden gemaakt.

Verder staven deze foto's en video's niet meer dan dat verzoeker, net als honderdduizenden Pakistanen, ooit een politieke bijeenkomst zou hebben bijgewoond.

Ten slotte benadrukt de commissaris-generaal terecht: *“Daargelaten de foto's op zich reeds bijzonder gesolliciteerd lijken, onderstreept de vaststelling dat u tweemaal dezelfde video zou neerleggen doch deze zelf zou antideren, andermaal het frauduleuze karakter van uw verzoek.”* Verzoeker laat voorgaande bevindingen geheel ongemoeid.

Wat betreft de foto's van verzoeker samen met zijn geliefde en zijn geliefde alleen, herhaalt de Raad dat dit kopieën van privéfoto's betreffen die omwille mogelijke inscenering van omstandigheden of manipulatie slechts een beperkte bewijswaarde genieten. Bovendien kan uit deze foto's niet worden afgeleid wat de identiteit is van de vrouw die erop staat afgebeeld, noch wat haar eventuele band met verzoeker is. Er liggen geen bijkomende elementen voor die ondersteunen dat de vrouw met wie verzoeker staat afgebeeld daadwerkelijk F.M. betreft en dat deze vrouw daadwerkelijk zijn geliefde is, zodat deze vrouw om het even wie kan zijn.

Wat betreft de kopie van een foto van verzoekers identiteitskaart, stelt de Raad vast dat een originele identiteitskaart nog steeds niet voorligt en herhaalt hij dat kopieën gemakkelijk met allerhande knip- en plakwerk kunnen worden gefabriceerd, gemakkelijk manipuleerbaar zijn en bovendien door om het even wie, waar en wanneer kunnen zijn opgemaakt zodat ze enkel een beperkte bewijswaarde kennen.

Voorts merkt de Raad op dat in de aanvullende nota geen uitleg wordt verschaft over de wijze waarop deze kopie werd verkregen. Ter terechtzitting stelt verzoeker dat hij de stukken heeft gekregen via een vriend. Dit staat haaks op zijn verklaringen bij het CGVS dat zijn identiteitskaart zou zijn afgenomen door iemand, de smokkelaar, in Qatar (NPO, p. 4), alsook op zijn verklaringen bij de DVZ dat hij deze zou hebben weggegooid in Doha tijdens de transit (verklaring DVZ 27 januari 2023, p. 10). Waar heden de identiteit van verzoeker niet ter discussie staat, nu de luchthavenpolitie deze wist te achterhalen, maakt het geheel van voormelde tegenstrijdige verklaringen niettemin dat de bewijswaarde van deze kopie nog verder onderuit wordt gehaald, maar vooral dat de oprechtheid van verzoekers relaas in het gedrang komt.

Volgens verzoeker *“miskent het CGVS de bewijskracht van de talrijke documenten van verzoeker”*, doch met dit algemeen, summier en nietszeggend betoog zonder verdere duiding, brengt hij geen concrete en overtuigende elementen noch argumenten aan die een ander licht kunnen werpen op bovenstaande bevindingen met betrekking tot die documenten.

Hoewel verzoeker een inspanning heeft gedaan om zijn verzoek om internationale bescherming met documenten te staven, volstaan voormelde stukken wegens hun inhoud en (zeer) beperkte bewijs-waarde in deze stand van zaken niet om zijn vluchtmotieven en een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Bijgevolg zal de Raad verder nagaan of de verklaringen van verzoeker voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd en blijf geven van een gegronde vrees voor vervolging.

De Raad wijst er in dit verband op dat de ongeloofwaardigheid van een vluchtrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en onaannemelijke verklaringen.

5.3. De commissaris-generaal besluit op basis van de verklaringen van verzoeker dat geen geloof kan worden gehecht aan de vermeende gebeurtenissen die voor hem de aanleiding vormden om Pakistan te verlaten. Hij baseert zich daarvoor op volgende bevindingen:

- (i) verzoeker legde zelf geen enkel begin van bewijs ter staving van zijn identiteit neer, in het bijzonder originele identiteitsstukken; het ontbreken van een geldig, origineel identiteitsbewijs houdt initieel een negatieve indicatie in met betrekking tot zijn geloofwaardigheid daar hij het CGVS geen duidelijk zicht geeft op wie hij is en waar hij vandaan komt;

- (ii) verzoekers reisweg blijkt weinig aannemelijk zodat het lijkt dat hij wel degelijk met zijn paspoort zou hebben gereisd en hij dit stuk liever niet kenbaar wenst te maken ten aanzien van de Belgische overheden omdat de inhoud niet zou stroken met zijn verklaringen;
- (iii) de geloofwaardigheid van zijn vrees omwille van zijn beweerde verboden relatie met F.M. wordt compleet ondermijnd door zijn vage, tegenstrijdige en weinig aannemelijke verklaringen doorheen zijn relaas; (a) zo komt verzoekers weergave van zijn beweerde relatie met F. allesbehalve aannemelijk en weinig doorleefd over en wijzen dergelijke vage verklaringen over zijn gevoelens op een flagrant gebrek aan ervaringen wat het CGVS geenszins overtuigt van de authenticiteit ervan; (b) zijn verzoekers verklaringen over het plotse besluit om in 2022 te huwen en de door hem geschetste gang van zaken weinig geloofwaardig; en (c) zijn verzoekers verklaringen over de moord op zijn beweerde geliefde en de gebeurtenissen daarna weinig aannemelijk en niet logisch, alsook tegenstrijdig;
- (iv) verzoekers verklaringen over zijn politiek engagement bij de PTI getuigen van beperkte kennis, zijn ook vaag en weinig aannemelijk en in zoverre enigszins geloof mocht worden gehecht aan zijn mogelijk politiek engagement, weet hij niet aannemelijk te maken dat hij hierdoor problemen zou hebben gekend daar aan het relaas met betrekking tot zijn beweerde verboden relatie geen enkel geloof kan worden gehecht en wat betreft het eenmalig incident in 2019 hij dit niet weet te staven en zichzelf bovendien tegensprekt over wie de daders waren en wat het motief zou zijn geweest.

De commissaris-generaal besluit dat verzoekers verklaringen tekenend zijn voor zijn absolute gebrek aan oprechtheid, het frauduleuze karakter van zijn beschermingsverzoek onderstrepen en zijn geloofwaardigheid compleet ondergraven.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen.

De Raad benadrukt dat de motivering als geheel moet worden gelezen en niet als samenstelling van componenten die elk op zich de bestreden beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde onaannemelijkheden, vaagheden, tegenstrijdigheden en onwetendheden op grond waar-van de commissaris-generaal oordeelt dat de geloofwaardigheid van het vluchtrelaas wordt ondermijnd.

Deze bevindingen van de commissaris-generaal, zoals uitgebreid weergegeven in de motieven van de bestreden beslissing, vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct.

Verzoeker slaagt er niet in om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

5.4. Waar verzoeker verwijst naar de *“meerdere alternatieve bewijzen (...) die zijn identiteit bewijzen”*, zoals kaarten die zijn commerciële activiteiten aantonen, benadrukt de Raad dat zulke stukken niet kunnen worden beschouwd als originele identiteitsdocumenten. Daarnaast blijkt dat de luchthavenpolitie inmiddels verzoekers identiteit heeft kunnen achterhalen en dat die an sich niet ter discussie staat. Het is evenwel opmerkelijk dat verzoeker zelf geen originele identiteitsdocumenten kan voorleggen. In casu betoogt verzoeker dat hij *“een passende uitleg heeft gegeven waarom hij geen identiteitskaart of paspoort heeft kan voorleggen”* maar hij kan hier niet worden bijgetreden. Hij verklaarde immers bij het CGVS dat zijn identiteitskaart werd afgenomen door iemand in Qatar (NPO, p. 4) terwijl hij bij de DVZ verklaarde dat hij deze zou hebben weggegooid in Doha tijdens transit (verklaring DVZ 27 januari 2023, p. 10). Bij aanvullende nota legt verzoeker evenwel een kopie van een foto van zijn identiteitskaart voor zonder dat hij daarbij toelicht hoe hij hieraan is geraakt. Ter terechtzitting stelt verzoeker dat hij deze kopie via een vriend in Pakistan zou hebben verkregen, hetgeen strijdt met zijn eerdere verklaring dat zijn identiteitskaart zou zijn afgenomen, dan wel weggegooid. Verzoeker blijft aldus in gebreke om een passende en overtuigende verklaring te geven voor het ontbreken van originele identiteitsdocumenten. Zijn verschillende tegenstrijdige verklaringen in deze zijn niet ernstig en tekenend voor zijn gebrek aan oprechtheid.

Het voorleggen van een paspoort is verder van belang om een zicht te krijgen op eventuele verblijfplaatsen in het verleden, het moment van vertrek uit Pakistan en de reisweg. Ook met betrekking tot zijn paspoort verklaarde verzoeker op het CGVS dat deze door iemand zou zijn afgenomen in Qatar (NPO, p. 4) terwijl hij op de DVZ heeft verklaard dat hij zijn paspoort zelf had weggegooid in Doha (verklaring DVZ, 27 januari 2023, p. 10).

Verzoeker brengt niets in tegen deze bevindingen in de bestreden beslissing waarvan de Raad samen met de commissaris-generaal beaamt dat deze reeds een eerste negatieve indicatie inhouden met

betrekking tot zijn geloofwaardigheid aangezien verzoeker duidelijk geen zicht wil(de) geven op wie hij is en vooral waar hij vandaan komt.

Dit wordt verder versterkt door de vaststelling dat verzoekers reisweg weinig aannemelijk is waarbij in de bestreden beslissing terdege wordt gemotiveerd: *“Daargelaten u geen enkel document neerlegde ter staving van uw reisweg, zoals een boardingpass en/of paspoort, konden ook uw verklaringen weinig overtuigen. Zo verklaarde u ten aanzien van de luchthavenpolitie via Istanbul, Turkije richting België te zijn gereisd, maar werd al snel door hen achterhaald dat dit niet zou kloppen. Ten aanzien van het CGVS wijzigde u dan ook uw versie en beweerde u via Doha, Qatar naar België te zijn gevlogen. U voegde daar aan toe Pakistan met uw eigen paspoort te hebben verlaten en stelde in Qatar een vals paspoort te hebben gebruikt. Daargelaten u dit stuk evenmin neerlegde, bleek u hierover ook amper iets te kunnen vertellen. Zo verklaarde u eigenlijk niet te weten met welk paspoort u reisde en behalve dat het groen was kon u daar helemaal niets over kwijt. U had geen idee of er een visum in stond, hetgeen eigenlijk niet ernstig is. Gezien de frequente en doorgedreven identiteitscontroles op internationale luchthavens is het volstrekt ongeloofwaardig dat u zou reizen met een reistitel waarvan u amper kennis bleek te hebben. Dat u bovendien ook zou aangeven het paspoort te hebben weggegooid op weg naar het vliegtuig, doch u uw versie naadloos aanpaste nadat u werd gevraagd of u uw paspoort niet meer hoefde te tonen tijdens het instappen: “Ja, ik heb het in de wc van het vliegtuig gegooit”, is bijzonder opmerkelijk en andermaal tekenend voor uw gebrek aan oprechtheid (CGVS, p. 6-7).”*

Gelet op wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in het standpunt dat het er alle schijn van heeft dat verzoeker wel degelijk met zijn eigen paspoort zou hebben gereisd en dat hij dit stuk liever niet kenbaar wenst te maken ten aanzien van de Belgische overheden daar de inhoud ervan niet zou stroken met zijn verklaringen.

Waar verzoeker stelt dat zijn reisweg geen determinerend element is in de beoordeling van zijn gegronde vrees, herhaalt de Raad dat de motivering van de bestreden beslissing als een geheel moet worden gelezen en nergens uit blijkt dat verzoekers reisweg een doorslaggevend element in zijn nadeel is. Wel mag de commissaris-generaal, gelet op artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, verlangen dat verzoeker verklaringen en documentatie bijbrengt ter staving van zijn *“land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, (...), reisroutes, reisdocumentatie”*. Het ontbreken hiervan, gepaard met verzoekers weinig aannemelijke verklaringen, ondermijnt reeds de geloofwaardigheid en oprechtheid van zijn relaas.

5.5. Wat betreft de motieven in de bestreden beslissing omtrent de ongeloofwaardigheid van zijn beweerde verboden relatie en de gebeurtenissen daarrond, beperkt verzoeker zich tot het enkele betoog dat hij daartoe documenten heeft neergelegd. Met dit summier betoog brengt hij geen ernstige en objectieve elementen of argumenten aan die de concrete bevindingen, supra uiteengezet, omtrent de inhoud en de (zeer) beperkte bewijswaarde van deze documenten in een ander daglicht kunnen plaatsen, verklaren of weerleggen.

Wat betreft zijn relaas en verklaringen omtrent zijn beweerde verboden relatie voert verzoeker verder slechts aan dat de commissaris-generaal deze heeft beoordeeld vanuit een westerse bril en de Pakistaanse cultuur en behoudsgezindheid niet in overweging heeft genomen. Dit vaag en weinigzeggend betoog wordt niet verder geconcretiseerd of toegespitst op specifieke elementen uit zijn verklaringen, waardoor verzoeker er niet in slaagt de vastgestelde vaagheden, tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden met betrekking tot concrete punten in zijn relaas te verklaren of te weerleggen. Bovendien mist dit betoog feitelijke grondslag daar uit de bestreden beslissing blijkt dat er wel degelijk rekening werd gehouden met de conservatieve aard van de Pakistaanse samenleving; zo wordt terdege gemotiveerd als volgt: *“Nog minder duidelijk was echter dat uw partner destijds nog steeds thuis woonde en zij nog steeds een contactverbod had, doch u er wonderwel in slaagde om samen met haar te ontsnappen. U meende met haar richting rechtbank te zijn getrokken, maar gevraagd of u eigenlijk ooit de ‘officieuze’ weg had bewandeld en haar familie om haar hand had gevraagd, bleek dat vreemd genoeg niet het geval te zijn. Daargelaten u zelf aangaf dat een dergelijke gang van zaken eigenlijk eerder uitzonderlijk is en de gevolgen eerder kwalijk kunnen zijn, bleek u toch willens het plan verder te zetten. Dat u dan ook alsnog een dergelijk risico zou willen nemen, hetgeen in de Pakistaanse samenleving maar matig geapprecieerd wordt, is eigenlijk niet ernstig.”* (eigen onderlijning)

Verzoekers verwijzing naar algemene landeninformatie over geweld tegen vrouwen en meisjes in Pakistan die verder geen betrekking heeft op zijn persoon en waarbij een concreet dan wel rechtstreeks verband met zijn eigen situatie of de door hem voorgehouden feiten en problemen niet wordt aangetoond, volstaat niet om in zijn hoofd een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel

48/3 van de Vreemdelingenwet vast te stellen. De Raad herinnert eraan dat een vrees voor vervolging in concreto moet worden aangetoond. Gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas over een verboden relatie met F.M., zoals omstandig vastgesteld, blijft verzoeker hiertoe in gebreke. Een enkele verwijzing naar landeninformatie die louter algemeen van aard is zonder bijkomende individuele elementen kan geen ander licht werpen op de pertinente bevindingen inzake de ongeloofwaardigheid van het relaas.

De motieven inzake de ongeloofwaardigheid van verzoekers verklaringen over zijn beweerde verboden relatie met F.M. en de beweerde daaruit voortvloeiende vervolgingsfeiten, blijven dan ook gehandhaafd en worden door de Raad integraal overgenomen.

5.6. Ten slotte stelt de Raad vast dat verzoeker geen enkel argument aanvoert met betrekking tot de motieven in de bestreden beslissing inzake zijn vage en weinig aannemelijke verklaringen over zijn politiek engagement bij de PTI en de vaststelling dat hij evenmin aannemelijk weet te maken dat hij hierdoor problemen zou hebben gekend. Deze motieven blijven dan ook overeind en worden door de Raad integraal overgenomen.

5.7. Verzoeker beperkt zich verder tot het louter volharden in zijn vluchtrelaas, het herhalen van zijn ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht.

5.8. De voorgelegde documenten, die wegens hun inhoud en (zeer) beperkte bewijswaarde niet volstaan, worden in casu niet aangevuld en geruggesteund door geloofwaardige en aannemelijke verklaringen.

Het geheel aan verzoekers verklaringen en documenten in acht genomen, gezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van de algemene situatie in Pakistan, besluit de Raad samenvattend en in navolging van de commissaris-generaal dat aan de voorgehouden problemen en vervolgingsfeiten geen enkel geloof kan worden gehecht en dat verzoekers beweerde vrees voor vervolging bij terugkeer naar Pakistan bijgevolg niet aannemelijk wordt gemaakt.

Waar verzoeker benadrukt dat hij inspanningen heeft gedaan om documenten neer te leggen, wijst de Raad erop dat de neergelegde documenten samen met zijn verklaringen moeten worden beoordeeld in het kader van een integrale beoordeling en onderzoek naar zijn vrees voor vervolging. Verder wijst de Raad erop dat de voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet cumulatief zijn en dat het leveren van een inspanning om documenten voor te leggen niet volstaat om het voordeel van de twijfel toe te kennen.

In deze stelt de Raad vast dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, c) en e) van de Vreemdelingenwet. De Raad treedt de commissaris-generaal immers bij in de vaststelling dat verzoekers verklaringen tekenend zijn voor zijn absolute gebrek aan oprechtheid, het frauduleuze karakter van zijn beschermingsverzoek onderstrepen en zijn geloofwaardigheid compleet ondergraven.

De Raad herinnert er aan dat de samenwerkingsplicht in hoofde van de commissaris-generaal pas volgt nadat de bewijslast in de eerste plaats bij de verzoekende partij is gelegd. Deze samenwerkingsplicht die op de schouders van de commissaris-generaal rust, doet dus geen afbreuk aan de verplichting van de verzoekende partij om alle nodige elementen ter staving van haar verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen zodat de commissaris-generaal daarna in de mogelijkheid is om in samenwerking met de verzoekende partij de relevante elementen van het verzoek vast te stellen. In casu, moet worden vastgesteld dat uit het administratief dossier duidelijk is gebleken dat de commissaris-generaal een degelijk onderzoek heeft gevoerd naar de elementen aangebracht door verzoeker. De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

5.9. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

6.1. Gelet op het gegeven dat zijn vluchtrelaas en vluchtmotieven niet geloofwaardig worden geacht, kan verzoeker zich hier niet langer op steunen om aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt geviseerd.

6.2. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

De bestreden beslissing oordeelt op dit punt op goede gronden als volgt: *“Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door Cedoca (zie EASO Country of Origin Information Report: Pakistan Security Situation van oktober 2021 beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_10_EASO_COI_Report_Pakistan_Security_situation.pdf of https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_pakistan_security_situation_20211027.pdf blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviseerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan de voorbije jaren verbeterd is en deze trend zich in het voorbije jaar in het algemeen op enkele lokale uitzonderingen na heeft verdergezet. Zo is er in Pakistan sprake van een verdere daling in het aantal veiligheidsincidenten voor het jaar 2020. De cijfers van de eerste zeven maanden van 2021 wijzen op een toename van het aantal incidenten en burgerslachtoffers in vergelijking met dezelfde periode in 2020. Volgens experts wordt de periode 2020-2021 gekenmerkt door veranderde terreurtactieken, de hereniging van de Pakistaanse Taliban, en een toename in spanningen tussen soennieten en sjiieten. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat de veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's tot op heden problematisch blijft, waarbij het aantal incidenten en slachtoffers gestaag toeneemt. Het noordwesten van Pakistan wordt terug geteisterd door opflakkerend geweld, voornamelijk gepleegd door militanten. Uit dezelfde informatie blijkt evenwel dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de tribale districten in Khyber-Pakhtunkwa (KP) (de voormalige FATA). Deze districten werden in mei 2018 aan Khyber-Pakhtunkwa toegevoegd en vormen sindsdien administratief deel van de provincie. In bepaalde van deze districten, meer specifiek Noord- en Zuid-Waziristan, is de veiligheidssituatie precair en zal aan verzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet worden toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Hoewel de situatie in de overige delen van KP en de provincies Punjab, Sindh, Balochistan en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend kan zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld. De provincie Punjab, gelegen in het oosten van Pakistan, wordt beschouwd als het politieke en economische centrum van Pakistan. De Tehrik-e Taliban Pakistan (TTP) zijn actief in de provincie. Voorts blijkt dat anti-India groepen zoals Jaish-e Muhammad (JeM) en militanten uit Balochistan aanwezig zijn in Punjab. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie de dichtst bevolkte regio van Pakistan is en ruw geschat 110 miljoen inwoners heeft, waarvan meer dan de helft in rurale gebieden leeft. Volgens ACLED werden er in 2020 33*

veiligheidsincidenten gemeld. PIPS registreerde in dezelfde periode 7 aanvallen die door gewapende groeperingen uitgevoerd werden. PICSS registreerde voor deze periode 10 incidenten. Tijdens de eerste helft van 2021 vonden er volgens ACLED 82 gewelddadige incidenten plaats, terwijl PIPS melding maakt van 11 en PICSS van 26 veiligheidsincidenten. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Punjab in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Hoewel er een lichte stijging was van het aantal veiligheidsincidenten en het aantal burgerslachtoffers in 2020 en 2021, bleef het totaal aantal slachtoffers in de gehele provincie beperkt. Verder wordt melding gemaakt van veiligheidsoperaties van de CTD van Punjab gericht tegen militanten, waarbij diverse (vermoedelijke) leden van militante organisaties gearresteerd of gedood werden. In 2021 werden verschillende leden van militante organisaties met oorsprong in Afghanistan die verantwoordelijk waren voor een aantal aanslagen in 2020, gearresteerd door de CTD. Het gros van de in Punjab geregistreerde incidenten vond plaats in Lahore, de provinciale hoofdstad van Punjab en de tweede grootste stad van het land en in Rawalpindi. Er wordt geen melding gemaakt van een interne of externe ontheemding binnen of buiten de provincie Punjab. Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Punjab in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Punjab een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld."

Het betoog in het verzoekschrift is niet van die aard om afbreuk te doen aan voorgaande vaststellingen. Verzoeker brengt geen informatie bij die zou kunnen ingaan tegen voormelde analyse van de veiligheidssituatie in de provincie Punjab, verzoekers plaats van herkomst. Verzoeker toont niet aan dat de inlichtingen waarop deze analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn; evenmin brengt hij informatie aan die de gemaakte appreciatie kan weerleggen of in een ander daglicht kan stellen. De in het verzoekschrift geciteerde informatie is immers afkomstig uit een EASO "Country of origin information report on Pakistan: security situation" van 2017 dat inmiddels verouderd is, terwijl de commissaris-generaal zich voor zijn terechte analyse steunt op actuele landeninformatie, in het bijzonder het EASO "Country of origin information report: Pakistan security situation" van oktober 2021.

Verzoeker kan voorts niet dienstig verwijzen naar het voorgelegde reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken nu dit reisadvies is bestemd voor Belgische reizigers en niet is te beschouwen als een richtlijn voor de diensten belast met het onderzoek van verzoeken om internationale bescherming.

De Raad neemt bovenstaande beoordeling dan ook integraal over.

6.3. De motieven in de bestreden beslissing die betrekking hebben op de behandeling van afgewezen asielzoekers bij terugkeer naar Pakistan worden door verzoeker geheel ongemoeid gelaten. Gelet op de beschikbare landeninformatie worden deze motieven integraal overgenomen waarbij op goede gronden wordt besloten: "De schaarse berichten omtrent incidenten bij gedwongen verwijderingen naar Pakistan zijn niet van dien aard om te stellen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat Pakistaanse staatsburgers die gedwongen verwijderd worden naar Pakistan een reëel risico lopen blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet verboden behandeling of bestraffing."

6.4. Alles in acht genomen, toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

7. Artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet stelt dat indien een verzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, dit een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die

vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er in casu echter geenszins sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikelen 48/7 van de Vreemdelingenwet waardoor er ook geen sprake is van een omkering van de bewijslast. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

8. Wat betreft artikel 3 van het EVRM, wijst de Raad erop dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze is beperkt tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, hetgeen inhoudt dat voormelde verdrags-bepaling wordt onderzocht in zoverre ze inhoudelijk overeenstemt met voormelde wetsartikelen. Bijgevolg is een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM niet aan de orde.

9. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker werd gehoord door het CGVS werd gehoord via videoconferentie. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Urdu machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken.

De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Een schending van de materiële motiveringsplicht en het verbod op willekeur blijkt niet.

10. Wat betreft de artikelen 48/2, 48/5 en 57/6 van de Vreemdelingenwet, geeft verzoeker niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze artikelen geschonden acht zodat de aangevoerde schendingen niet dienstig zijn.

11. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

12. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien maart tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. M. MAES,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES